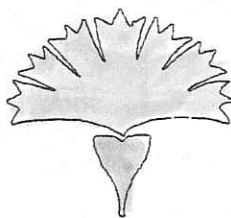

η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του Α.Σ.Κ.Ε.

δρχ. 200

αρ. φύλλου 77

Γραφεία : Τζώρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77, τηλ. 3822315, fax 3819887

ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΑΡΚΕΤΑ ΧΡΟΝΙΑ κ.ΣΗΜΙΤΗ :

«Θα είμαι παρών αρκετά χρόνια...» δήλωσε ο κ. Σημίτης στη ΔΕΘ επειδή ή αισθάνεται σίγουρος και χρήσιμος για τους προστάτες του με τα όσα τους έχει προσφέρει έως τώρα ή βλέπει στον ορίζοντα το τέλος της πρωθυπουργίας του.

Η αμετροέπεια, που προκαλεί η επίδειξη του κυρίαρχου της εξουσίας, μόνο σ' ένα μέτριο πολιτικό σαν το Σημίτη δικαιολογείται. Τα σημάδια γι' αυτόν πάντως είναι ανησυχητικά.

Τα διαπλεκόμενα

Τα σημάδια αυτά είναι οι αντιθέσεις των μεγαλοεκδοτών και μεγαλοεργολάβων για το μοίρασμα της «πίττας» του νέου πακέτου της ΕΟΚ και των Ολυμπιακών έργων του 2004 που βγήκαν στην επιφάνεια. Απειλούν, αν δεν μπουν κι' αυτοί στο «κόλπο», με αποκαλύψεις των σχέσεων των διαπλεκόμενων με τους πολιτικούς, δηλ. τις σχέσεις διαφθοράς, μια και ο όρος διαπλεκόμενα είναι στην ουσία η ωραιοποίηση του όρου διαφθορά. Καμώνονται ότι το πρόβλημα είναι μόνο ότι οι μεγαλοεργολάβοι και οι μεγαλοπρομηθευτές είναι και ιδιοκτήτες ΜΜΕ και κάνουν πως δε βλέπουν τις χαριστικές αναθέσεις σ' αυτούς.

Χαρακτηριστικά αυτών των αντιθέσεων είναι :

- Η απροκάλυπτη ανάμιξη Κόκκαλη στην επίθεση κατά Καραμανλή με την υπόθεση Σπηλιωτόπουλου και η έμμεση στήριξη του σε Μητσοτάκη-Ντόρα για να συντηρείται η κρίση στη ΝΔ.
- Η αντίθεση Τεγόπουλου-Κόκκαλη και η στάση Λαμπράκη με άρθρα άκρως αρνητικά για την κυβέρνηση

(συνέχεια στη σελ. 2)

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ Α.Σ.Κ.Ε. ΣΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΜΕ ΤΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Με το ξεκίνημα της συλλογής υπογραφών αναθερμαίνεται η διαμάχη Κυβέρνησης - Εκκλησίας. Αφού έχει περάσει αρκετός χρόνος από τις "λαοσυνάξεις", μπορούμε ψύχραιμα να δώσουμε μια άλλη διάσταση στο ζήτημα. Πάντως εξ αρχής θέλουμε να τονίσουμε ότι στο δίλημμα "Σημίτης ή Χριστόδουλος" εμείς απαντάμε: Με κανέναν. Και εξηγούμαστε.

Όσοι κυβερνούν σήμερα τον πλανήτη (με την άδεια όσων εξ ημών ησυχάζουμε ή συμβιβαστήκαμε) έχουν την ευφύια να προβλέψουν ότι αυτή η άγρια εκμετάλλευση της ανθρωπότητας με την παγκοσμιοποίησή τους και

(συνέχεια στη σελ. 6)

Π Ρ Α Γ Α 2 0 0 0

Δεν είναι, πια, μόνο η παγκοσμιοποίηση κατά της ανθρωπότητας. Και η ανθρωπότητα αρχίζει να σπρέζεται κατά της παγκοσμιοποίησης.

Ύστερα από το Σιάτλ, το νέο παγκόσμιο ραντεβού είναι στα τέλη Σεπτεμβρίου στην Πράγα, όπου συνεδριάζουν οι βάρβαροι του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Σε υάδε νέο ραντεβού οι αντιδράσεις είναι πιο μαζικές, πιο μαχητικές.

Η ψυχή και το μυαλό όλων μας θα είναι τις μέρες αυτές μαζί με τους διαδηλωτές της Πράγας. Το ΑΣΚΕ θα εκπροσωπήσει το μέλος της Ε.Ε. Σίγηρς Στενός.

ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΑΡΚΕΤΑ ΧΡΟΝΙΑ Κ.ΣΗΜΙΤΗΣ : (συνέχεια από τη σελ. 1)

Δεν είπε, φυσικά, λέξη στη ΔΕΘ ο Σημίτης για τη σκανδαλώδη εύνοια προς τον Κόκκαλη στον ΟΤΕ, στα λαχεία, ακόμη και στις προμήθειες όπλων.

Η ΟΝΕ και τα «γραμμάτια»

Οι περιβόητοι μονόδρομοι της ΟΝΕ, που πλούτισαν τους ολίγους και έκαναν φτωχότερους τους πολλούς, αποδείχθηκαν απάτη. Η κατρακύλα του ευρώ έναντι δολαρίου και γεν και η άνοδος του πετρελαίου δείχνει καθαρά ότι η ΕΟΚ έχει ασήμαντο ρόλο στην παγκόσμια οικονομία. Η περιβόητη σταθερότητα έχει πάει περίπατο.

Παρ' όλ' αυτά επιμένουν. Τα «γραμμάτια» που έχει αναλάβει από τους προστάτες του στο όνομα της ΟΝΕ και επείγεται να προωθήσει άμεσα είναι :

- Τα εργασιακά δηλ. η επιστροφή σε μεσαιωνικές συνθήκες και αμοιβές εργασίας, προς όφελος των εργοδοτών, με πρόσχημα την ανεργία ακόμη και χωρίς «κοινωνικό διάλογο»
- Οι ιδιωτικοποιήσεις δηλ. ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας χωρίς καμιά απολύτως δικαιολογία με προτεραιότητα τον ΟΤΕ και την Ολυμπιακή, όπου εκεί θα έπρεπε να έχουν παραπεμφθεί σε δίκη όλοι οι αρμόδιοι υπουργοί της τελευταίας εικοσαετίας.

Εξωτερική πολιτική

Η εξωτερική πολιτική στη χώρα μας σε ελάχιστα διαστήματα από την ίδρυση του ελληνικού κράτους ασκήθηκε με γνώμονα τα ελληνικά συμφέροντα. Ο κανόνας είναι να ασκείται με βάση τα συμφέροντα των προστατών.

Όπως τώρα, που λόγο έχουν μόνο οι Αμερικάνοι. Ο,τι πούν. «Προσέγγιση» με την Τουρκία, βεβαίως (το άρθρο Τζεμ σε ιταλική εφημερίδα, όπου έθεσε ξανά όλες τις τουρκικές διεκδικήσεις, ουδόλως ενοχλεί), να «συνομιλάν» ο Κληρίδης με τον Αττίλα να είναι στα Στροβίλια, ασφαλώς.

Ακόμη και το αμερικανάκι, που δυστυχώς για την Ελλάδα είναι υπουργός εξωτερικών της, να πηγαίνει κατ' εντολή τους για να «υποδείξει» στους Σέρβους τι να ψηφίσουν χωρίς κανενός από τους κυβερνώντες να ιδρώνει τ' αυτί απ' αυτόν τον διασυρμό της χώρας για την εικόνα, που εμφάνισε στις χώρες των

Βαλκανίων, ως ενεργούμενο των ΗΠΑ.

Μόνο υπάλληλος χωρίς ίχνος αξιοπρέπειας και στοιχειώδους ευστροφίας, όπως ο Γιωργάκης θα μπορούσε να δεχθεί να υποστεί τέτοιο εξευτελισμό από τους Σέρβους αξιωματούχους. Δυστυχώς, όμως, αυτός εκπροσωπεί την Ελλάδα.

Το φιάσκο του Γιωργάκη ενόχλησε και κάποιους στο Στέιτ Ντηπάρτμεντ που αποδοκίμασαν την επίσκεψή του στο Μίλόσεβιτς, παρόλο που όπως ο ίδιος ανακοίνωσε οι ΗΠΑ είχαν ενημερωθεί για την επίσκεψη. Δηλ. οι ΗΠΑ την είχαν επιβάλλει.

Το χρηματιστήριο

Ούτε λέξη δεν είπε ο Σημίτης για το Χρηματιστήριο («η κυβέρνηση δεν επεμβαίνει στην αγορά») και μάλιστα τώρα που επιχειρούν ξανά την καταλήστευση των αφελών με την κυβερνητική στήριξη δηλ. με την μείωση των επιτοκίων και τη δυσκολία άλλων επενδύσεων, όπως σε ομόλογα λόγω χαμηλής απόδοσης, κατοικίες, γη λόγω υψηλής φορολογίας. Έτσι οδηγούν τις αποταμιεύσεις στο Χρηματιστήριο.

Αφού καταλήστευσαν, πέρσι, τις οικονομίες των αφελών παρακινώντας τους ν' αγοράζουν «φούσκες», που σε λίγους μήνες κατέρρευσαν, επιχειρούν τα ίδια και τώρα. Οι φήμες ότι το Χρηματιστήριο θα έπεφτε χαμηλά για ν' αγοράσουν οι ξένοι, που θα το ανεβάσουν είναι το δόλωμα για τους αφελείς. Η κυβέρνηση είναι συνένοχος του μεγάλου χρηματιστηριακού κεφαλαίου.

Ο Σημίτης

Ο Σημίτης δεν πρέπει να αισθάνεται καθόλου σίγουρος. Η διαφθορά του κυβερνητικού μηχανισμού και η ταύτισή του με τα συμφέροντα του Κόκκαλη έχει προκαλέσει την αντίθεση των υπολοίπων. Βλέπει ότι χάνει υποστηρικτές και φοβάται ότι μπορεί να έχει την τύχη του Α. Παπανδρέου με τον Κοσκωτά.

Ο ίδιος δεν έχει το πολιτικό ανάστημα του Α. Π. και γνωρίζει ότι την εικόνα του την οφείλει αποκλειστικά στην εύνοια των ΜΜΕ των «διαπλεκόμενων», που για να τον στηρίζουν «έθαβαν» τους αρχηγούς της ΝΔ (Εβερτ, Καραμανλή).

Φοβάται ότι αν χάσει την εύνοια αυτή τότε θα χάσει την εικόνα ενός ισχυρού πρωθυπουργού και θα φανεί η πραγματική δηλ. η εικόνα ενός μέτριου ανθρώπου.

Οι υποχωρήσεις προς την Τουρκία αύξησαν την επιθετικότητά της

Στις αρχές του Ιούλη, όταν το ανόητο τσιράκι της κ. Ολμπράιτ, που παριστάνει τον υπουργό Εξωτερικών της Ελλάδας, θριαμβολογούσε ότι η πολιτική του (δηλ. η μειοδοσία του) θα οδηγούσε σε ομαλοποίηση των σχέσεων με την Τουρκία και σε απομόνωση των επεκτατικών κύκλων της, το καθεστώς της Άγκυρας απαντούσε μ'έναν Αττίλα-3 προωθώντας τα στρατιωτικά φυλάκια στα Στροβίλια και με ομοβροντία επιθετικών δηλώσεων κατά της χώρας μας με αποκορύφωμα

Ανακοίνωση του Α.Σ.Κ.Ε. 9/7/2000

Ουδείς πλέον μπορεί να προφασίζεται ότι αγνοεί πως όσο πιο υποτελής είναι η ελληνική κυβέρνηση τόσο περισσότερο η Τουρκία προωθείται σε βάρος της εθνικής μας κυριαρχίας. Ουδείς. Ούτε αυτοί που κυβερνούν (που οι Τούρκοι τους αφιερώνουν άλση), ούτε αυτοί που τους στηρίζουν και τους ψηφίζουν.

Κάποτε η ελληνική πλευρά έλεγε ότι δεν μπορούν να γίνουν συνομιλίες, αν πρώτα δεν αποχωρήσουν τα στρατεύματα κατοχής. Τώρα δε

το άρθρο του Τζεμ στον ιταλικό τύπο.

Ακολουθούν:

α) Ανακοίνωση του ΑΣΚΕ αμέσως μετά τον Αττίλα-3.

β) Άρθρο του Ν. Λεοντόπουλου για το Κυπριακό για την Αθηναϊκή, που δεν δημοσιεύτηκε.

γ) Μια πολιτική ανάλυση της σημερινής κατάστασης στην Τουρκία.

θέτει ως όρο για την συμμετοχή στον τρίτο γύρο των συνομιλιών ούτε καν την απόσυρση των τουρκικών φυλακίων στις αρχικές τους θέσεις και έφθασε να θεωρεί ότι η προώθηση του Αττίλα είναι πρόβλημα του ΟΗΕ ! Έφθασαν, μάλιστα, στο σημείο να διακόπτουν τις συνομιλίες αυτές, για να πανηγυρίσει ο Ντενκτάς στην Κύπρο την επέτειο του Αττίλα.

Ουδείς πλέον μπορεί να προφασίζεται ότι αγνοεί πως αυτές οι συνομιλίες οδηγούν στην αναγνώριση του ψευδοκράτους, που τόσο πολύ επιθυμούν οι ΗΠΑ.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ : ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Φάνηκαν, λοιπόν, στο Κυπριακό τα πρώτα αποτελέσματα της «νέας» εξωτερικής πολιτικής, που εγκαινίασε με θριαμβολογίες στο Ελσίνκι το δίδυμο Σημίτη - Γιωργάκης. Μια πολιτική, όπως αυτή της ελληνοτουρκικής «προσέγγισης», που σχεδίασαν επί χάρτου οι εγκεφαλοι του Στέϊτ Ντιπάρτμεντ σαν συνταγή για επίλυση των περιφερειακών συγκρούσεων προς το συμφέρον των ΗΠΑ. Και το συμφέρον των ΗΠΑ είναι η στήριξη του τουρκικού καθεστώτος, με δεδομένες τις ενδοτικές ελληνικές ηγεσίες. Η «προσέγγιση» αφορά τις ελίτ των δύο χωρών (οι λαοί, ως γνωστόν δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα) και θα χρησιμοποιηθεί στη χώρα μας, για να δικαιολογήσει τις σχεδιαζόμενες παραχωρήσεις.

Το αποτέλεσμα ήταν η «ευρωπαϊκή προοπτική» της Τουρκίας και η ελληνοτουρκική «προσέγγιση» να μην εμποδίσουν το τουρκικό καθεστώς να προχωρήσει σε σοβαρές στρατιωτικές κινήσεις επέκτασης της κατοχής σε βάρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, όταν διαπίστωσε ότι οι ΗΠΑ καθυστερούν, λόγω προεδρικών εκλογών και των ελληνοαμερικανικών ψήφων, να επιβάλουν την

αναγνώριση του τουρκοκυπριακού ψευδοκράτους.

Πάσχιζε ο Κόφι Ανάν να «περάσει» την έγκριση της παράτασης της παραμονής της δύναμης του ΟΗΕ από τον Ντενκτάς, υλοποιώντας την αμερικανική γραμμή για «συγκεκριαλυμμένη» αναγνώριση του ψευδοκράτους. Οι ΗΠΑ επιθυμούσαν να παραστεί ο Κληρίδης όχι ως Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά ως εκπρόσωπος της ελληνοκυπριακής κοινότητας στις συνομιλίες του 3ου γύρου, όπως δυστυχώς έγινε. Ό,τι δηλ. απαιτούσε ο Ντενκτάς, για να επιβάλει την αναγνώριση του ψευδοκράτους.

Φθάσαμε, λοιπόν, στο σημείο με τη «νέα» εξωτερική πολιτική να παρακαλούν, σχεδόν, τον Ντενκτάς, να παρακαθήσει ως συνομιλητής. Να θεωρούν ότι η τελευταία επέκταση του Αττίλα είναι πρόβλημα του ΟΗΕ! Να στέλνει ο Γιωργάκης (κατά την Ολμπράιτ this wonderful man), ο οποίος πλέον διαθέτει και άλσος με το όνομά του στην Άγκυρα, επιστολές διαμαρτυρίας στον ΟΗΕ και στους «εταίρους» για τις τουρκικές επεκτατικές κινήσεις, αντί να τεθεί ως όρος

συμμετοχής η απόσυρση, τουλάχιστον, των τουρκικών φυλακίων στις προηγούμενες θέσεις τους.

Από τη θέση ότι το Κυπριακό είναι πρόβλημα εισβολής και κατοχής της Τουρκίας, που παραβιάζει το Διεθνές Δίκαιο, και ότι δε μπορεί να γίνουν συνομιλίες όσο παραμένουν τα στρατεύματα κατοχής, το *casus belli* του Α. Παπανδρέου και το ενιαίο αμυντικό δόγμα φθάσαμε στους Σημίτη-Γιωργάκη, στη μειοδοσία των S-300 και στο Ελσίνκι.

Τα ίδια που έλεγαν σε μας το 1980 με την ΕΟΚ λένε ότι πέτυχαν στο Ελσίνκι για τη μελλοντική ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε., ότι δηλ. θα λυθούν τα προβλήματά της και ότι η Τουρκία θα υποχρεωθεί να συμμορφωθεί. Η

αδήριτη πραγματικότητα είναι η εξής : «Είπα στους Ελληνοκυπρίους ότι δεν έχουν καμία εγγύηση πως η Ε.Ε. θα δεχθεί την Κύπρο ως μέλος της, αν δεν έχει λυθεί πρώτα το εσωτερικό πρόβλημά της» (Γκίντερ Φερχόφεν, ο Γερμανός επίτροπος αρμόδιος για τη διεύρυνση, στα ΝΕΑ 30/6/2000).

Η Κύπρος είναι το ζωντανό αποτύπωμα της εξάρτησης των πολιτικών ηγεσιών της Ελλάδας. Μας πληγώνει και θα μας πληγώνει, έως ότου αποφασίσουμε ότι μας αξίζει να έχουμε ηγεσίες ελληνικές.

Νίκος Λεοντόπουλος, μέλος της Ε.Ε. του Αγωνιστικού Σοσιαλιστικού Κόμματος Ελλάδας (Α.Σ.Κ.Ε.).

ΤΟΥΡΚΙΑ : ΚΑΤΙ ΑΛΛΑΖΕΙ :

Ασυνήθιστες (;) εξελίξεις, που γίνονται τώρα πλέον ευρύτερα ορατές, παρατηρούνται στην Τουρκία τα τελευταία χρόνια.

Δικτατορικό καθεστώς

Βασικό στοιχείο της Τουρκίας ως κράτους είναι η δια της βίας επιβολή τουρκικής εθνικής συνείδησης στους λαούς και στις ομάδες με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, που απάρτιζαν την Οθωμανική Αυτοκρατορία και που δεν ήταν Τούρκοι (οι Τούρκοι ήταν και είναι μειοψηφία). Σχέδιο και καθοδήγηση γερμανική, που υλοποιήθηκε από τους νεότουρκους του Κεμάλ με τις γενοκτονίες των Αρμενίων και των Ποντίων. Έκτοτε ο κεμαλισμός αποτελεί την επίσημη ιδεολογία (Η ευτυχία του να είσαι Τούρκος. Ο μόνος φίλος του Τούρκου είναι ο Τούρκος.)

Τοποτηρητής αυτής της «ακεραιότητας» της Τουρκίας είναι ο στρατός. Το τουρκικό στρατοκρατικό καθεστώς με το μανδύα κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» είναι στυγνή δικτατορία από τις πλέον ειδικείς. Κόμματα και πολιτικοί εκτός νόμου, λευκά κελιά, πολιτικοί κρατούμενοι, βασανιστήρια, «εξαφα-νίσεις», εκτελέσεις από παρακρατικούς, ερήμωση και σφαγές στο Κουρδιστάν.

Η μορφή αυτή διακυβέρνησης είναι απόρροια της δημιουργίας της Τουρκίας και της διατήρησής της. Συνεπώς δε μπορεί ούτε καν να εξωραϊσθεί για το θεαθήναι. Εκδημοκρατισμός θα σημάνει πιθανότατα τη διάλυσή της ή τουλάχιστον τη ριζική αλλαγή της κρατικής της συγκρότησης.

Στρατός και κοινωνία

Οι Νεότουρκοι ευνόησαν τα αστικά στρώματα σε βάρος των γαιοκτημόνων-πασάδων, που είχαν τις τοπικές εξουσίες, προκειμένου να επιβάλουν ενιαίο κρατικό συγκεντρωτικό σύστημα. Η στρατιωτική ιεραρχία και η διοικητική κάστα ήταν κατά την Οθωμανική Αυτοκρατορία και είναι και τώρα η πραγματική άρχουσα τάξη. Στελεχώνεται αξιοκρατικά από την αφρόκρεμα της κοινωνίας και τα στελέχη τους αποκτούν υψηλό μορφωτικό επίπεδο.

Έτσι παραδοσιακά ο Στρατός έχει σημαντικά κοινωνικά ερείσματα στον πληθυσμό με το ιδεολόγημα του κεμαλισμού, δηλ. του εγγυητή της «ακεραιότητας», που ενισχύεται και με τα τεράστια κονδύλια, που διαχειρίζεται. Από τη δεκαετία του 70 ξεκίνησε και κορυφώθηκε μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης το χτίσιμο της εικόνας της Τουρκίας ως τοπικής υπερδύναμης με το πρόσχημα της εχθρικής περικύκλωσης, που ισχυροποίησε περισσότερο το ρόλο των στρατιωτικών. Θέλοντας μάλιστα να κρατούν τα προσχήματα για εσωτερικούς και εξωτερικούς λόγους, δηλ. ότι η Τουρκία είναι δημοκρατία, επέβαλαν στο Σύνταγμα του 1982 (επί Εβρέν) θεσμικό ρόλο για το στρατό με το πανίσχυρο συμβούλιο εθνικής ασφάλειας ώστε να ελέγχουν απολύτως την κυβερνητική πολιτική και γενικότερα την πολιτική ζωή και ν' αποφεύγουν τα στρατιωτικά πραξικοπήματα.

Τα αστικά στρώματα επωφελήθηκαν σε πρώτη φάση από την ενοποίηση της εσωτερικής αγοράς γι' αυτό και δεν αντέδρασαν πολιτικά στο δικτατορικό σύστημα διακυβέρνησης.

Εκδηλώσεις αντίδρασης, είτε από διανοούμενους, είτε από πολίτες, που πρόβαλλαν τα ιδιαίτερα πολιτιστικά χαρακτηριστικά τους είτε, αργότερα, από οργανώσεις της εξωκοινο-βουλευτικής αριστεράς αντιμετωπίζονταν κατά κανόνα με την κατηγορία της υπονόμησης της ακεραιότητας της Τουρκίας.

Οι αντιδράσεις

Τα τελευταία χρόνια έχουν παρουσιασθεί σοβαρές ρωγμές στο τουρκικό καθεστώς που οφείλονται κυρίως:

- στον αγώνα των Κούρδων
- στην συνειδητοποίηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών (θρησκευτικών, εθνικών, πολιτιστικών) λαών, ομάδων, ή στρωμάτων.
- στην άνοδο των αστικών στρωμάτων που διεκδικούν πλέον αποφασιστική συμμετοχή στις πολιτικές αποφάσεις με στόχο το άνοιγμα προς το εξωτερικό των αγορών.

Η κρίση φαίνεται πλέον σε πολιτικό και πολιτειακό επίπεδο.

- Η άρνηση του Προέδρου της Δημοκρατίας Αχμέτ Σεζέρ να υπογράψει διάταγμα για απόλυση των ισλαμιστών δημοσίων υπαλλήλων (μ' αυτό συμφωνεί το 70 % των ερωτηθέντων σε σφυγμομέτρηση), που ζητά το Γενικό Επιτελείο
- Η αποτυχία του στρατού να παρατείνει τη θητεία του Ντεμιρέλ.
- Ο προηγούμενος πρόεδρος του Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου Βουράλ Σαβάς χαρακτήρισε, πέρσι, παράνομο το σύνταγμα του 1982 επειδή επιβλήθηκε με τη δύναμη των όπλων. Η Χουριέτ μάλιστα μετά την ομιλία αυτή δημοσίευσε τους βαθμούς του στο λύκειο όπου ο βαθμός του στο μάθημα της «εθνικής ασφαλείας» (σ.σ !!!) δεν ήταν ιδιαίτερα καλός.
- Ο Γιλμάζ να καθησυχάζει τους στρατιωτικούς: «δε θα διαλυθούμε αν μπούμε στην ΕΕ».
- Διανοούμενοι, καθηγητές πανεπιστημίων μιλούν ανοιχτά για την ανάγκη του τέλους του κεμαλισμού και το σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.
- Τούρκος πολίτης να δηλώνει ότι τελευταία ανακάλυψε ότι δεν είναι Τούρκος όπως νόμιζε αλλά Πόντιος (δηλ. Έλληνας) και ότι υπάρχουν τουλάχιστον

300.000 Πόντιοι στην Τουρκία (στην πραγματικότητα υπάρχουν πολλοί περισσότεροι). Κάτι ανάλογο άλλωστε συνέβη με τους Κούρδους.

- Με τους σεισμούς κατέρρευσε στη συνείδηση του πληθυσμού η εικόνα του πανίσχυρου κράτους και του στρατού-πατέρα.

Οι σχέσεις μας με την Τουρκία

Την πολιτική της ελληνοτουρκικής «προσέγγισης» σχεδίασαν επί χάρτου η γραφειοκρατία και οι «εγκέφαλοι» του Στέιτ Ντιπάρτμεντ σαν γενική συνταγή για την, προς το συμφέρον των ΗΠΑ, επίλυση των περιφερειακών συγκρούσεων. Τα συμφέροντα των ΗΠΑ είναι η διατήρηση του τουρκικού καθεστώτος με τη σημερινή του δομή.

Η διατήρησή του φθάνει μέχρι παραχωρήσεις εθνικής μας κυριαρχίας από το ενδοτικό δίδυμο Σημίτη-Γιωργάκη, όπως άλλωστε προβλέπει η απόφαση του Ελσίνκι που αναγνωρίζει διαφορές. (Όλες οι διαφορές να επιλυθούν, αν αποτύχουν οι διμερείς διαπραγματεύσεις, στη Χάγη).

Η «προσέγγιση» αφορά τις ελίτ των δύο χωρών που ισχυροποιεί το σημερινό καθεστώς και μπορεί να χρησιμοποιηθεί στη χώρα μας για να δικαιολογήσει τις σχεδιαζόμενες παραχωρήσεις.

Η υποστήριξη εκ μέρους της Ελλάδας της τουρκικής αστικής τάξης για την είσοδό της στην ΕΟΚ δεν πρόκειται να βοηθήσει τον εκδημοκρατισμό και άρα τη μείωση ή και κατάργηση της τουρκικής απειλής. Η τουρκική αστική τάξη έχει κάθε συμφέρον να διατηρήσει τη σημερινή «ακεραιότητα» της ενιαίας τουρκικής αγοράς, που μόνο ο στρατός μπορεί να της εγγυηθεί.

Συνεπώς θα επιδιώξει με τους στρατιωτικούς ένα συμβιβασμό, που όμως δε θα μεταβάλλει ουσιαστικά τη φύση καθεστώτος.

Η Ελλάδα έχει κάθε συμφέρον για τον εκδημοκρατισμό της Τουρκίας. Αυτό σημαίνει την κατάργηση του στρατοκρατικού καθεστώτος και την δημοκρατική έκφραση όλων των εθνικών, πολιτιστικών, κοινωνικών στοιχείων της. Η Ελλάδα οφείλει στο πλαίσιο αυτό ν' αναπτύξει και να διευρύνει τη στήριξη των στοιχείων αυτών, να «εξάγει» πολιτισμό και σχέσεις αλληλεγγύης προς όλους τους καταπιεζόμενους, διανοούμενους, κ.λ.π, ενώ παράλληλα ν' αντιτάσσεται έμπρακτα στις απειλές κατά της εθνικής κυριαρχίας και του τουρκικού δικτατορικού καθεστώτος.

την καταστροφή του περιβάλλοντος θα προκαλέσουν αντιδράσεις. Πώς αυτές θα γίνουν ελάχιστες; Η πολιτιστική ισοπέδωση προς τα κάτω (προς τη δική τους βαρβαρότητα) είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος, ιδιαίτερα για τους λαούς που "δεν τους πάνε", όπως ο δικός μας. Ο κ. Σημίτης και οι συν αυτό του ΠΑΣΟΚ, ως καλοί υπάλληλοι, ανέλαβαν να προσφέρουν και αυτή την υπηρεσία.

Η πολιτιστική αλλοτρίωση επιδιώκεται πολύπλευρα. Αφού ως προς το θρήσκευμα διαφέρουμε από τη Δύση, η μια πλευρά της προσπάθειάς τους είναι να αμβλύνουν το θρησκευτικό συναίσθημα των Ελλήνων και να περιορίσουν τους τρόπους εκδήλωσής του. Ξεκίνησαν με τις ταυτότητες, όπου ήξεραν ότι είχαν επιχειρήματα και συμμάχους, με σκοπό να ξεδοντιάσουν τους αντιδρώντες και μετά να περάσουν ανενόχλητοι τα υπόλοιπα.

Η αντίθεση προς τη Δύση

Επειδή όλοι πλέον γνωρίζουν ότι η κυβέρνηση Σημίτη είναι πiónι των Δυτικών, η σύσσωμη αντίδραση της Εκκλησίας (ηγεσίας και ποιμνίου) στοχεύει στα κέντρα αποφάσεων της Δύσης και ανασύρει ιστορικές μνήμες, που φτάνουν μέχρι τις (υπό τις ευλογίες του Πάπα) φρικαλεότητες των σταυροφόρων στην Ελλάδα. Αυτή την αντίθεση είναι υποχρεωμένος από τη θέση του να εκφράσει ο κ. Χριστόδουλος, παρά το ότι αναρριχήθηκε με τη βοήθεια των Δυτικών και, μάλιστα, το τελευταίο άλμα προς τον αρχιεπισκοπικό θρόνο υποβοηθήθηκε και χειροκροτήθηκε από τον κ. Μίερνς.

Αφού, λοιπόν, η αντίδραση της Ελληνικής Εκκλησίας είναι αναπόφευκτη, οι σχεδιαστές της

παγκοσμιοποίησης που ασχολούνται με την Ελλάδα βρήκαν πολύ βολικό η Εκκλησία να επιχειρήσει να εκφράσει συνολικά την αντίδραση κατά της παγκοσμιοποίησης, επειδή από τη φύση της και με τη δεδομένη ηγεσία θα λειτουργήσει ως απορροφητής της δυσaréσκειας, παρά ως φορέας πραγματικής αντίστασης. Άλλωστε ο κ. Χριστόδουλος αποδέχεται την παγκοσμιοποίηση και την ΕΟΚ (και την ΟΝΕ). Τα "όμως" που λέει είναι ακριβώς για να συσπειρώσει γύρω του το δυσारेστημένο ή αγανακτισμένο λαό.

Η αριστερά

Όσοι παρωχημένοι και αθεράπευτα αιθεροβάμονες επιμένουμε να μην εισπράττουμε τα αργύρια της (έξωθεν) εξουσίας οφείλουμε, λοιπόν, να δούμε μέσα στο ετερογενές πλήθος των "λαοσυνάξεων" μια διάχυτη αντίθεση στις συνέπειες της παγκοσμιοποίησης, είτε λόγω της διαφανόμενης ή επελθούσης οικονομικής εξαθλίωσης (και της κλοπής με το χρηματιστήριο), είτε στον επερχόμενο κοινωνικό μεσαίωνα, είτε στην προδοτική εξωτερική πολιτική, είτε στην πολιτιστική αλλοτρίωση (εδώ και το θρησκευτικό στοιχείο), είτε σε μερικά απ' αυτά, είτε σ' όλ' αυτά. Οφείλουμε να μην τις λοιδορούμε, όπως κάποιοι βρυξελοδίαιτοι "αριστεροί", που καταμαρτυρούν τα αρνητικά τους, αλλά τρέμουν και παρασιωπούν τα θετικά τους.

Το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης δεν πρέπει να εκφράζεται μόνο από την εκκλησία (με τις γνωστές αμαρτίες της, που, βεβαίως, δε συγκρίνονται με τα εγκλήματα του παπισμού) ή με επικεφαλής την εκκλησία, ιδίως με τη σημερινή ηγεσία της (που απωθεί πολλούς

προοδευτικούς ανθρώπους). Όσοι από την εκκλησία θέλουν πραγματικά να αντισταθούν πρέπει να είναι μία μόνο συνιστώσα, συνεχίζοντας την παράδοση όχι του κάθε Ιερώνυμου, αλλά του Κοσμά του Αιτωλού, του Παπαφλέσσα και του παπα-Ανυπόμονου. Οι άλλες συνιστώσες ας φροντίσουμε να αντισταθούμε από τη δική του θέση ο καθένας (πολιτικοί φορείς, συνδικάτα, αυτοδιοίκηση, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, διπλωμάτες, στρατιωτικοί κτλ), ώστε το κίνημα να εκφραστεί πολύπλευρα, χωρίς αποκλεισμούς και να αναγεννηθεί η Αριστερά, περί της οποίας εμείς του ΑΣΚΕ έχουμε τοποθετηθεί.

[Το παραπάνω άρθρο του Ν. Καρχήπου γράφτηκε για την "Αθηναϊκή", αλλά δε δημοσιεύτηκε]

* * * *

ΤΟ « ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ »

Στα μέσα του Σεπτεμβρίου άρχισε, τελικά, η διαδικασία συγκέντρωσης υπογραφών για το θέμα της αναγραφής ή όχι του θρησκευματος στις νέες ταυτότητες, με ευδιάκριτη αοριστία σε σχέση με το νόημα και στόχο του αιτήματος. Είναι εύλογο, λοιπόν, το ερώτημα:

"με τις υπογραφές ζητείται διενέργεια δημοψηφίσματος για την υποχρεωτική αναγραφή ή όχι ή, ακόμη, την προαιρετική, ή μήπως, με την φράση "... για την προαιρετική ή μη αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες..." οι υπογραφές θα υπονοούν ότι το αίτημα θα είναι προαιρετική ή υποχρεωτική αναγραφή, αποκλείοντας τη θέση περί μη αναγραφής υποχρεωτικά";

Δεν είναι, φυσικά, το ίδιο πράγμα....

Η απόφαση για τη μη αναγραφή του θρησκευματος πέρασε με νόμο του 1996 και τότε

κανείς δεν αντέδρασε ίσως γιατί κανείς δεν το πρόσεξε. Όπως και να 'χει, πάντως, μέχρι και το Μάιο του 2000 ο νόμος παρέμενε ανενεργός, όταν ξαφνικά και χωρίς πειστική ομολογημένη δικαιολογία τέθηκε με τρόπο προκλητικά άκομψο το θέμα, αρχικά ως προσωπική θέση του υπουργού Δικαιοσύνης και αμέσως μετά ως πεισματική θέση του Πρωθυπουργού. Και τότε, λόγω και των συγκυριών, ξέσπασε ο γνωστός σάλος.

Ήταν ο τρόπος που τέθηκε το θέμα. Ήταν ο νέος Αρχιεπίσκοπος που, με τη βοήθεια όλων των ΜΜΕ, φαινόταν να διεκδικεί ρόλο εθνάρχου (!) Ήταν το ξάφνιασμα από το αποτέλεσμα των εκλογών και το μετάνοιωμα πολλών ψηφοφόρων για την ψήφο τους (!) Ήταν η πρώτη συνειδητοποίηση για τους κινδύνους της παγκοσμιοποίησης. Ήταν η συνειδητή επιλογή από κάποιους στον ευρύτερο κυβερνητικό χώρο να δώσουν έμφαση στο θέμα για διάφορους λόγους, κυρίως όμως για αποπροσανατολισμό, και τα αστεία πρόσωπα που συνέλαβαν να παίζουν το ρόλο του συνηγόρου του Σημίτη; Το αποτέλεσμα πάντα ήταν η πλειοψηφία των Ελλήνων να μη δέχεται την απόφαση αυτή, να πάρει μέρος στα συλλαλητήρια ή να τα υποστηρίξει και να φαίνεται πως παίρνει το μέρος της Εκκλησίας.

Όμως ο Χριστόδουλος αποδείχθηκε κατώτερος των περιστάσεων. Η αμετροέπειά του περί εντολών που παίρνει από το Θεό και υποχρέωσης όλων να τον ακολουθούν (!) καθώς και περί των χειροφιλημάτων απογοήτευσε το ευρύτερο ακροατήριο της Εκκλησίας για το θέμα και η συντονισμένη επίθεση εναντίον του για τις σχέσεις του με τη Χούντα, και η αξιοποίηση κάθε

λάθους του, όπως πρόσφατα το "Τίμιο Ξύλο", απομάκρυνε ακόμη περισσότερους.

Έτσι, εφόσον δεν σημειωθούν απρόβλεπτα γεγονότα, η συγκέντρωση των υπογραφών δε θα οδηγήσει σε μεγάλη επιτυχία, και, όπως εξελίσσονται τα πράγματα, όχι αδικώς.

Η λειτουργία της Δημοκρατίας

Το τι θα αναγράφεται στις ταυτότητες είναι, όντως, θέμα της πολιτείας. Μόνο που η πολιτεία δεν είναι, φυσικά, ο Σημίτης και η παρέα του. Την πολιτεία την απαρτίζουν όλοι οι πολίτες, η άποψη των οποίων στην πλειοψηφούσα μορφή της εκδηλώνεται μέσω πολλών μηχανισμών και ποτέ ερήμην τους ή εν ονόματί τους. Αφού, λοιπόν, καλώς ή κακώς, το θέμα απασχολεί τόσο πολλούς και τόσο έντονα, το δημοψήφισμα είναι η λύση ή, έστω, η αναφορά της θέσης του κάθε κόμματος προεκλογικά. Αυτό θα πει Δημοκρατία. Αν, λοιπόν, το αίτημα είναι το δημοψήφισμα, τότε καλώς να συγκεντρωθούν οι υπογραφές. Δε θα έχουν υποχρεωτική ισχύ, θα έχουν όμως μεγάλη ηθική δύναμη. Όσο για το φοβερό εκείνο "στα θέματα των ατομικών δικαιωμάτων δε χωρούν δημοψηφίσματα" του Σημίτη θα αρκούσαν τα ειρωνικά χαμόγελα, αν δεν απέπνεαν το παγερό πνεύμα ολοκληρωτικών αντιλήψεων, που άρχισαν και σε άλλες περιπτώσεις να αχνοφαίνονται...

Αν, αντίθετα, με το αίτημα για δημοψήφισμα οι υπογραφές θα μπορούν να θεωρηθούν πως δίνουν, έστω και έμμεσα, και απάντηση σ' αυτό, πριν να διενεργηθεί, δηλαδή υποχρεωτική αναγραφή του θρησκευματος ή, έστω, προαιρετική, τότε δεν υποστηρίζεται δημοκρατικό δικαίωμα, αλλά χρησιμοποιείται παραπλανητικά...

ΤΟ ΑΛΛΑΟΥΜ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Έχουμε ξαναγράψει ότι η βασικότερη λειτουργία κάθε οργανωμένης κοινωνίας είναι η παιδεία της. Εκεί κρίνεται η σοβαρότητα της πολιτείας και εκεί ανιχνεύονται και ελέγχονται οι στόχοι της εκάστοτε κυβέρνησης, φανεροί ή υπόγειοι.

Έχουμε ξαναγράψει για τους πραγματικούς στόχους της πρόσφατης μεταρρύθμισης του Αρσένη (και την αμέσως προηγούμενη του συναδέλφου του, υμνητή και διαφημιστή του χασίς, Γιωργάκη), πέρα από το απέραντο κομπούζιο που, συνειδητά ή ασυνείδητα (λόγω και ανικανότητας), επέβαλε στο χώρο της: Περιορισμός της Παιδείας στους λίγους, εκδίωξη των πολλών από το Λύκειο, αφελληνισμός, απανθρωπισμός. Τέτοιες είναι οι εντολές του ΟΟΣΑ, εναρμονισμένες με το μοντέλο κοινωνιών των (ονομαστικά) 2/3, στην πραγματικότητα του 1/4 στην καλύτερη περίπτωση.

Ο ρόλος των αντιδράσεων

Φυσικά, λογάριζαν χωρίς τον ξενοδόχο, τα παιδιά και τους γονείς, κυρίως (θα περίμενε κανείς να αντιδρούσαν όλοι οι, φύσει και θέσει, αρμόδιοι, αλλά πού να το επιτρέψουν τα διάφορα "προγράμματα"...). Οι αντιδράσεις έντονες, και εντονότερες προβλεπόταν για τώρα, που τα άμεσα (ως προς την ανώτερη εκπαίδευση) αποτελέσματα θα φαίνονταν ολοκάθαρα και θα οδηγούσαν σε εκρήξεις. Αυτό μόνο προσπαθεί να αποφύγει με τον καινούργιο υπουργό ο κ. Σημίτης και τίποτα άλλο. Και σ' αυτό τον διευκολύνει και το είδος των αντιδράσεων στην εκπαιδευτική του πολιτική.

Μόνο οι εξετάσεις ;

Κανείς σχεδόν, δε διαμαρτύρεται για την ουσία του προβλήματος της παιδείας μας, το πιο ασήμαντο στοιχείο του οποίου είναι ο τρόπος πρόσβασης στην Ανώτατη και Ανώτερη Παιδεία. Και όμως όλοι με αυτό ασχολούνται, αντί να ενδιαφέρονται για το τι, πώς και με ποιους θα διδάσκονται τα παιδιά, οι έφηβοι και οι νέοι σε όλα τα στάδια της παιδευτικής διαδικασίας.

Και συνοπτικά, να βοηθήσουμε τους μαθητές να εξελιχθούν χωρίς κανένα εμπόδιο και με βάση τις ιδιαιτερότητες της κοινωνίας μας, της ιστορίας μας, του τόπου μας, αλλά και τις κλίσεις του κάθε μαθητή.

Στη συνέχεια το πώς, δηλ. με τι βιβλία, με τι όργανα, με τι μεθόδους, σε ποιους τόπους θα γίνει αυτό. Και φυσικά με ποιους θα γίνεται αυτό. Τι είδους δασκάλους θα έχουμε και πώς θα τους βοηθούμε διαρκώς και θα τους αμείβουμε, ώστε να μπορούν να ασχολούνται αποκλειστικά σ' αυτό το λειτούργημα.

Φυσικά, έχουμε απόψεις για όλα τα παραπάνω γενικές και ειδικές. Δεν έχει όμως, αυτή τη στιγμή, σημασία τι λέει ο καθένας. Αυτό είναι υπόθεση (και διαρκής μάλιστα) όλης της κοινωνίας και αυτό έπρεπε να γίνεται από τους αρμόδιους φορείς, απ' όλα τα πνευματικά ιδρύματα, απ' όλες τις ομάδες, απ' όλους τους πολίτες, μέσα από τις κατάλληλες διαδικασίες. Και αντί αυτού μέσα σε μόλις 5 χρόνια, από την ίδια κυβέρνηση έχουμε 3 διαφορετικές (!) μεταρρυθμίσεις, που αφορούν μόνο στον τρόπο εξέτασης, ανάλογα με το πώς ο Γιωργάκης, ο Αρσένης και ο τωρινός (και οι παρατρεχάμενοί τους) πιστεύουν ότι μπορούν να συνδυάσουν την

εκτέλεση έξωθεν εντολών με την ικανοποίηση απαιτήσεων των φίλων τους. Ούτε να συνεννοηθούν μεταξύ τους δεν μπορεί η κυβέρνηση.

Πυροσβέστης ο Ευθυμίου

Δεν έχει, συνεπώς, μεγάλη σημασία να ασχοληθούμε και πολύ με το τι επιδιώκει ο εντεταλμένος για τον χώρο αυτό του συγκροτήματος Λαμπράκη και για τους δικούς του σκοπούς, που φυσικά δεν έχουν καμία σχέση με το πρόβλημα της παιδείας. Το μόνο που επιδιώκουν (με την άδεια, φυσικά των μεγάλων εντολέων, που θέλουν να σώσουν την κυβέρνηση, μπροστά στις ογκούμενες αντιδράσεις, όσο ακόμη την χρειάζονται) είναι να λειτουργήσει ως πυροσβέστης στην φωτιά που απειλείται να ανάψει, όταν εκδοθούν τα αποτελέσματα των εισαγωγικών εξετάσεων, η ανακοίνωση των οποίων πάει από αναβολή σε αναβολή, ακριβώς γι' αυτόν το λόγο. Να μην αισθανθούν αμέσως οι υποψήφιοι ως αποκλεισμένοι, να τους δοθούν, δήθεν, απεριόριστες ευκαιρίες, να ισχύει ή να μην ισχύει ο προφορικός βαθμός, να μειωθεί ή να αυξηθεί ο αριθμός των εισακτέων, παλαιών ή νέων, κ.λ.π. Και δε χρειάζεται να ασχολούμαστε σοβαρά μ' αυτά, γιατί αύριο θα ισχύουν άλλα και μεθαύριο διαφορετικά. Έτσι ώστε να αποπροσανατολίζονται όλοι από το πραγματικό πρόβλημα και (νέο εύρημα) από τα άλλα προβλήματα που υπάρχουν, αλλά και που δημιουργεί η τωρινή κυβέρνηση. Και φυσικά να περάσει απαρατήρητη η άλωση της Παιδείας από τον Λαμπράκη, αν προλάβει...!!! Συζήτηση άλλη, λοιπόν, και πραγματικός αγώνας για πραγματική παιδεία.

Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ**ΠΕΡΙΠΗΤΟΥΣΑ (συνεχώς) "ΑΘΗΝΑ 2004"**

Δεν έχουν τελειωμό τα βάσανα κι οι καημοί της δόλιας Ολυμπιάδας του 2004.

Μετά τις αλλεπάλληλες αντικαταστάσεις (με αποζημιώσεις εκατοντάδων εκατομμυρίων) αυτών που θα διηύθυναν το πλοίο της Ολυμπιάδας από αυτόν που ο ίδιος τους διόριζε φτάσαμε στην "ομάδα νίκης" της (κατά Μαλβίνα) χρυσόμυγας Γιάννας.

Το τι επακολούθησε σε κωμωδίες για αρχοντοχωριάτες και νεόπλουτους δε βρίσκει κανείς κάτι το αντίστοιχο. Και ο εκτελών χρέη πρωθυπουργού Σημίτης παλεύει με τους απερίγραπτους "Αθάνατους" του Σάμαρανκ και τα πελώρια συμφέροντά τους από τη μία και με τους δύστυχους υπουργούς και λοιπούς "αρμοδίους" από την άλλη, που αρνούνται (και δικαίως...) να πλαισιώνουν την αυλή της Γιάννας και να νομιμοποιούν τις αυθαιρεσίες της (χωρίς να παίρνουν τίποτα οι ίδιοι).

Αλλά το μεγάλο φαγοπότι μόλις άρχισε. Κι η Γιάννα, που προετοιμάζει το έδαφος για να... κυβερνήσει την Ελλάδα (εκτός πια και της φαίνεται... μικρή γι' αυτήν) προκαλεί εκνευρισμό μέχρι και αγανάκτηση.

Ιδιαίτερα, τώρα που θα διδάσκεται και στα σχολεία ολυμπιακό μάθημα (!) και θα συγκροτεί τις στρατιές των μισθοφόρων της "εθελοντών" για την Ολυμπιάδα.

Πώς να παρηγορήσει κανείς τον Πάγκαλο, το Λαλιώτη, τον Αβραμόπουλο και τους λοιπούς επίδοξους σωτήρες!

Ας ελπίσουμε πως η ίδια η ανικανότητά τους θα μας σώσει, μήπως αναγκασθούν να στείλουν αλλού την Ολυμπιάδα του 2004. Ίσως μέχρι τότε κάτι να παραμένει όρθιο.

ΣΥΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΣΚΕ

Στις 1 του Ιούλη πραγματοποιήθηκε σύσκεψη στα Γραφεία του Α.Σ.Κ.Ε., κατά την οποία εξετάστηκε η πολιτική κατάσταση και ειδικότερα διαμορφώθηκε η κατ' αρχήν θέση του ΑΣΚΕ στο ζήτημα των ταυτοτήτων.

Στο δεύτερο μέρος της σύσκεψης εκτιμήθηκε το δυσμενές εκλογικό αποτέλεσμα για το ΑΣΚΕ, αλλά, παρ' αυτό, ομόφωνη ήταν η απόφαση ότι το ΑΣΚΕ πρέπει να συνεχίσει να υπάρχει (αφού για μας είναι στάση ζωής), να ακούγεται η φωνή του και, μάλιστα, να προσπαθήσουμε να οργανωθούμε πιο συστηματικά.

Νέα σύσκεψη, για να γίνουν αυτά πιο συγκεκριμένα, θα πραγματοποιηθεί την Παρασκευή, 22 Σεπτεμβρίου στις 8 μμ. στα γραφεία μας.

ΤΟ ΑΣΚΕ ΣΤΗΝ ΙΚΑΡΙΑ

Πολιτική συγκέντρωση διοργάνωσε το Α.Σ.Κ.Ε στο Πολιτιστικό Κέντρο Ραχών της Ικαρίας με θέμα:

«Πώς απαντάμε στην επίθεση των ΗΠΑ και της ΕΟΚ κατά των εθνών και των λαών».

Ομιλητές ήταν τα μέλη της Ε.Ε. Νίκος Καργόπουλος και Σήφης Στενός. Η συγκέντρωση σημείωσε επιτυχία. Η αίθουσα γέμισε από τους 100 περίπου συγκεντρωμένους και ακολούθησε συζήτηση.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΟΚΗ

7/9/2000

Η διαπλοκή και η διαφθορά, που κυνικά και απροκάλυπτα έχουν πάρει τρομακτικές διαστάσεις στη χώρα μας, δεν είναι πρωτογενή φαινόμενα. Είναι σύμφυτες με το καθεστώς της εξάρτησης, που σήμερα (τουλάχιστον σε οικονομικό επίπεδο) εκφράζεται με την ένταξη στην ΕΟΚ και στην ΟΝΕ και μέσω αυτής στη βαρβαρότητα της αμερικάνικης παγκοσμιοποίησης.

Επομένως κάθε ειλικρινής αγώνας για την καταπολέμηση αυτών των φαινομένων προϋποθέτει καθαρές προτάσεις και αγώνες για την εξάλειψη των αιτίων που τα προκαλούν.

Αντιμέτωπη με τα παραμύθια του «μονόδρομου» της ΕΟΚ και της ΟΝΕ και του «όλοι θέλουν να μπουν» ορθώνεται η σημερινή χαώδης πραγματικότητα της ΕΟΚ. Ας ξεκινήσουμε από μερικά στοιχεία, που δημοσιεύτηκαν στον τύπο.

Μ. Βρετανία: Σύμφωνα με δημοσκόπηση της Business for Sterling το 80% των Βρετανών ηλικίας 18-24 χρονών είναι αντίθετο στην ΟΝΕ, όπως και το 69% των πολιτών κάθε ηλικίας, ενώ μόνο το 23% τάσσεται υπέρ του ευρώ.

Στη Βρετανία ξεκίνησε εκστρατεία κατά της ένταξης στην ΟΝΕ, που προβλέπεται να στοιχίσει 1,1 δις. Δρχ. και στην οποία συμμετέχει και η οργάνωση New Europe του τέως γραμματέα των Εργατικών για τις Εξωτερικές Υποθέσεις, λόρδου Ουεν.

Οι Συντηρητικοί όχι μόνο αντιτίθενται στο ευρώ, αλλά στο μανιφέστο τους τονίζεται η ανάγκη νομοθετικού πλαισίου που θα εμποδίζει την ΕΟΚ να αναμειχθεί σε θέματα παιδείας, υγείας και άμυνας, δηλ. πάει περίπατο η συνθήκη του Μάαστριχτ, αν το Μάιο του 2002 επικρατήσουν στις εκλογές οι Συντηρητικοί.

Δανία: Στις 28 Σεπτεμβρίου θα γίνει δημοψήφισμα για την ένταξη της χώρας στην ΟΝΕ. Υπέρ της ΟΝΕ είναι η κυβέρνηση, τα μεγαλύτερα κόμματα της αντιπολίτευσης, οι εργοδότες και τα συνδικάτα (!) και παρ' ολ' αυτά οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι το αποτέλεσμα θα είναι οριακό. Δηλαδή επαναλαμβάνεται ό,τι έγινε το 1992 με τη συνθήκη του Μάαστριχτ, που στο πρώτο δημοψήφισμα υπερίσχυσε οριακά το ΟΧΙ, για να γίνει και δεύτερο (!!), που έδωσε οριακά το ΝΑΙ. Οι υποστηρικτές του Μάαστριχτ είναι οι ίδιοι που σήμερα υποστηρίζουν την ΟΝΕ.

Τυχόν αρνητικό αποτέλεσμα στη Δανία θα απογοητεύσει όσους στη Σουηδία επιθυμούν να σύρουν τη χώρα στην ΟΝΕ (με δεδομένη την αντίθεση της μεγάλης πλειοψηφίας των πολιτών) και όσους στη Νορβηγία έχουν τις κρυφές σκέψεις να προκαλέσουν και τρίτο δημοψήφισμα (ύστερα από τα δύο ΟΧΙ) για την ένταξη στην ΕΟΚ.

Γαλλία: Φαινομενικά η κρίση στη γαλλική κυβέρνηση με την παραίτηση του υπουργού Εσωτερικών Σεβενεμάν εστιάζεται στο ζήτημα του βαθμού αυτονομίας της Κορσικής. Όμως ο Σεβενεμάν είναι ένας από τους κύριους εκφραστές της γενικότερης αντίθεσης προς την ΕΟΚ (καταψήφισε τη συνθήκη του Μάαστριχτ), που συνεχώς διευρύνεται, λόγω των συνεπειών της ένταξης.

Υπενθυμίζουμε την οργισμένη αντίδρασή του στα όνειρα του Φίσερ για αναβίωση της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους. Αγρότες, ψαράδες, ταξιτζήδες και άλλοι προχώρησαν σε δυναμικές κινητοποιήσεις και η Κομμισιόν προειδοποίησε τη Γαλλία να σεβαστεί τις κοινοτικές της υποχρεώσεις και να διασφαλίσει την απρόσκοπτη κυκλοφορία προσώπων και αγαθών. Αν, λοιπόν, στη Γαλλία συμβαίνουν αυτά, που είναι ο δεύτερος πυλώνας της ΕΟΚ, είναι φανερό το πρόβλημα των άλλων χωρών.

Γερμανία: Αλλά και στον πρώτο πυλώνα, ενώ οι Γερμανοί επιχειρηματίες επιδιώκουν τη διεύρυνση της ΕΟΚ προς Ανατολάς, για να επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους, η κοινή γνώμη στην πλειοψηφία της διαφωνεί. Γι' αυτό ο Γερμανός επίτροπος για τη διεύρυνση Φερχόϊγκεν (σε πλήρη διάσταση με την κυβέρνηση) ζήτησε δημοψήφισμα, άποψη με την οποία συμφώνησε και ο Γ.Γ. του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος Μουντεφέρνηγκ. Ταυτόχρονα τα γερμανικά ομόσπονδα κρατίδια αντιδρούν στη συρρίκνωση της εξουσίας τους μέσα σε μια ευρωπαϊκή ομοσπονδία.

Αυστρία: Οι αρνητικές συνέπειες της ένταξης της Αυστρίας στην ΕΟΚ ήρθαν πολύ γρήγορα και προκάλεσαν μεγάλες κοινωνικές αντιδράσεις. Στις εκλογές η αντίθεση εκφράστηκε (δυστυχώς) με την ενίσχυση και την άνοδο στην κυβέρνηση του δεξιού κόμματος του Χάϊντερ. Η ΕΟΚ προχώρησε σε κυρώσεις (!) κατά της Αυστρίας, που διόγκωσαν τις αντιδράσεις τόσο μέσα όσο και έξω από την Αυστρία. Στην πραγματικότητα η ΕΟΚ φοβάται μήπως η αυστριακή κυβέρνηση, πιεζόμενη από τους ψηφοφόρους της, στραφεί κατά της ΟΝΕ ή της ΕΟΚ.

ΕΥΡΩ Στα προηγούμενα πρέπει να προστεθεί το κατρακύλισμα του ευρώ έναντι του δολαρίου. Οσοι είχαν αναλάβει εργολαβικά τη διαφήμιση της ΟΝΕ και του ευρώ μάλλον έχουν καταπνίξει τη γλώσσα τους, αφού γίνεται πλέον φανερό ότι η ΕΟΚ συμμετέχει στις διαδικασίες της παγκοσμιοποίησης όχι ως ισότιμη των ΗΠΑ, αλλά ως ο φτωχός τους συγγενής. Τι έγινε κ. Σημίτη με το «κλειδώμά» μας στην ΟΝΕ;

Η προοπτική: Για το άμεσο μέλλον οι επιδιώξεις αποκλίνουν. Οι ισχυρές χώρες επιδιώκουν τη δημιουργία διευθυντηρίου με την καθιέρωση των ενισχυμένων συνεργασιών, κάτι που απορρίπτουν οι άλλες χώρες (ήδη εκδηλώθηκαν έντονες αντιδράσεις σε Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία και Βέλγιο). Η Γαλλική προεδρία διεμήνυσε στους ασθενέστερους εταίρους της: «είτε συμβιβάζεσθε με την καθιέρωση των ενισχυμένων συνεργασιών είτε αναλαμβάνετε την ευθύνη μιας γενικευμένης ευρωπαϊκής κρίσης».

Αλλά και οι ισχυρές χώρες δεν αντιλαμβάνονται τις ενισχυμένες συνεργασίες με τον ίδιο τρόπο. Η Γαλλία επιδιώκει μέσω αυτών την περιφρούρηση και ενίσχυση του εθνικού της κράτους (ακραία η αντίδραση Σεβενεμάν στην αυτονομία της Κορσικής), ενώ η Γερμανία επιδιώκει την ομοσπονδία με υπέρβαση των εθνικών κρατών.

Αντιλαμβάνεται κανείς ποιο μέλλον περιμένει την Ελλάδα μέσα στη ζούγκλα της ΕΟΚ, ειδικά όταν η διακυβέρνησή της ανατίθεται από τον ελληνικό λαό σε υπαλλήλους των Βρυξελλών. Οσο γρηγορότερα αναπτυχθούν κινήματα αντίστασης, όσο γρηγορότερα διατυπωθούν οράματα και στρατηγικές εξόδου από την ΕΟΚ και διαμόρφωσης άλλης, ανθρώπινης κοινωνίας τόσο πιο ανώδυνη θα γίνει η αλλαγή πορείας

Η ΒΥΘΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΚ

Η παραίτηση του Γιέλτσιν, η απόσυρση των βασικότερων υποψηφίων για την Προεδρία της Ρωσίας, όπως ο πρώην προθυπουργός Πριμακόφ και ο δήμαρχος της Μόσχας Λούσκοφ, και η άνετη επικράτηση του άσημου Πούτιν δείχνουν ότι στο πρόσωπό του επήλθε κάποια συνεννόηση, ότι εκφράστηκε κάποια συμμαχία δυνάμεων.

Η εποχή του κλόουν Γιέλτσιν ήταν η εποχή που κύριο στοιχείο της ήταν το ξέσκισμα των σαρκών του πτώματος της ΕΣΣΔ από τα κοράκια – πρώην στελέχη του ΚΚΣΕ τα περισσότερα. Δισεκατομμυριούχοι εμφανίστηκαν μέσα σε μια νύχτα – μεσάζοντες στην καταλήστευση των πλουτοπαραγωγών πηγών της Ρωσίας (π.χ. πετρέλαιο και φυσικό αέριο) από το μεγάλο κεφάλαιο της Δύσης. Ο λαός βρέθηκε σε πρωτοφανή εξαθλίωση και με τη μαφία (από πρώην στελέχη της KGB) να είναι συγχρόνως η δύναμη καταστολής και μηχανισμός οικονομικής εκμετάλλευσης των απελπισμένων (πορνεία, δουλεμπόριο).

Η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο. Κάτι έπρεπε να γίνει. Άλλωστε ισχυρότατοι θεσμοί παρέμεναν έξω από το καθεστώς Γιέλτσιν (Κοινοβούλιο, Ένοπλες Δυνάμεις, Εκκλησία). Έτσι συσπειρώθηκαν οι δυνάμεις που, χωρίς να επιδιώκουν επάνοδο στο παλιό καθεστώς ή κάποιες σοσιαλιστικές μεταρρυθμίσεις (άλλωστε τέτοιο ζήτημα τα Κ.Κ. της Αν. Ευρώπης), στόχο τους έχουν να δημιουργηθεί κράτος, να υπάρξει ξανά Ρωσία. Αυτές εκφράστηκαν με τον Πούτιν.

Το μεγάλο πρόβλημα, βέβαια, είναι ότι το καθεστώς Γιέλτσιν, κατ' εντολήν των Δυτικών (ΔΝΤ κλπ) διέλυσε πλήρως την παραγωγική μηχανή με συνέπεια την απελπιστική έλλειψη χρημάτων για τον κρατικό μηχανισμό και τη διάλυση της υλικοτεχνικής υποδομής. Έτσι τα βήματα του Πούτιν είναι μικρά και μετρημένα. Όμως οι προθέσεις του έγιναν φανερές από τις πρώτες κινήσεις του:

Δυσαρέσκεια των Δυτικών

- Στη σύνοδο της G 8 και στις επαφές του με τις Δυτικές κυβερνήσεις, παζαρεύει σκληρά τους όρους δανειοδότησης και γενικότερα τους όρους ένταξης της Ρωσίας στην παγκόσμια τάξη πραγμάτων.
- Συσπείρωσε πάλι γύρω από τη Ρωσία μερικές από τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες (Ουζμπεκιστάν, Κιργισία, Τατζικιστάν, Λευκορωσία) και βελτίωσε τις σχέσεις με άλλες (πχ. Ουκρανία).

- Έκλεισε το μέτωπο με την Κίνα, αποκαθιστώντας καλή συνεργασία και βελτίωσε τις σχέσεις με την Ιαπωνία (παρά το πρόβλημα των Κουρίλων νήσων).
 - Έδειξε αποφασισμένος να μην αφήσει τον έλεγχο του Καυκάσου (δηλαδή του δρόμου των πετρελαίων της Κασπίας στους υποστηριζόμενους από ΗΠΑ και Τουρκία αντάρτες).
 - Επιδιώκει να περιορίσει την ασυδοσία των μεγαλοεπιχειρηματιών-μεσαζόντων, απαιτώντας καταβολή φόρων (ώστε να υπάρχουν έσοδα για το κράτος) και έλεγχο των ΜΜΕ τους (ώστε να μη διαμορφώνουν αυτοί την κοινή γνώμη).
 - Αντέδρασε έντονα στη δημιουργία του συστήματος αντιπυραυλικής άμυνας των ΗΠΑ και στις κυρώσεις κατά της Γιουγκοσλαβίας.
Οι Δυτικοί δε βλέπουν με ευχάριστο μάτι όλ' αυτά, πολύ περισσότερο όταν είχαν συνηθίσει να κάνουν ό,τι θέλουν με το καθεστώς Γιέλτσιν. Όσοι βλέπουν μακρύτερα αντιλαμβάνονται ότι η Ρωσία μπορεί να ξαναγίνει μια μεγάλη δύναμη. Έτσι αποφάσισαν να «κόψουν τον τσαμπούκα» του Πούτιν πριν η Ρωσία ορθοποδήσει.
 - Ενισχύουν Ισλαμικά κινήματα στο νότιο υπογάστριο της Ρωσίας (Καυκάσος, Τατζικιστάν).
 - Ασκούν πιέσεις μέσω των πιστωτικών οργανισμών.
 - Είναι ηθικοί αυτουργοί των πολύνεκρων βομβιστικών επιθέσεων στη Μόσχα.
 - Τελευταία η βύθιση του Κουρσκ. Αν δεν προκάλεσαν οι ίδιοι τη βύθιση του (που μάλλον την προκάλεσαν, άλλωστε οι Άγγλοι είναι ειδικοί σε τέτοιες δουλειές), σίγουρα εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός, για να πλήξουν το κύρος του Πούτιν τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό μέσω των μεγαλοεπιχειρηματιών – μεσαζόντων τους και των ΜΜΕ τους.
- Παρά το αναμφισβήτητο πλήγμα ο Πούτιν δείχνει να συνεχίζει στην ίδια γραμμή. Για να έχει αποτέλεσμα η προσπάθειά του και να μην περιτέσει η Ρωσία σε οριστική ανυποληψία πρέπει να συγκρουστεί σκληρά με τους μεγαλοεπιχειρηματίες και τη μαφία και το μεγάλο ερώτημα είναι ακριβώς μέχρι πού είναι διατεθειμένος να φτάσει. Αυτό που εμάς ενδιαφέρει άμεσα είναι ότι μια ελληνική εξωτερική πολιτική (άγνωστη σε δίδυμα όπως αυτό του Σημίτη με το Γιωργάκη) θα μπορούσε να αξιοποιήσει τη σημερινή ρωσική πολιτική, που εξυπηρετεί και τα στρατηγικά μας συμφέροντα. Π.χ. η Ρωσία εξέφρασε την πλήρη υποστήριξή της στις ελληνικές θέσεις για την Κύπρο, έχει ορίσει ειδικό εκπρόσωπο, που παρεμβαίνει στις συνομιλίες και ο Πούτιν αποφάσισε και επίσκεψη στην Κύπρο.